

אמר אביי: השתא דאמר שמואל אסור, ותנא דבי שמואל מותר — שמואל הלכה למעשה לזה שבא לשאול אתא לאשמרעין. אבל אין מורים כך ברבים, ולכן שנה תנא דבי שמואל שאסור.

תנו רבנן: אין שונין פעם שניה בניפוי הקמח ביום טוב, היות ויכול לעשותו מאתמול.

משום רבי פפיים ורבי יהודה בן בתירא אמרו: שונין, לפי שאין טירחה בדבר בפעם השניה, ודבר הנראה לכל שעושה את הניפוי בפעם השניה, שהרי כמעט ולא יוצאת פסולת.

ושוין, שאם נפל לתוכן צרור או קיסם ביום טוב — ששונין.

תני תנא קמיה דרבינא: אין שונין קמח ביום טוב, אבל נפל צרור או קיסם — כורר בידו.

אמר ליה: הוצאת צרור או קיסם בידו — כל שכן דאפור, דהוה ליה כבורר.

דרש רבא בר רב הונא זוטרי אפתחא בשערי דנהרדעא: שונין קמח ביום טוב.

אמר ליה רב נחמן: פוקו ואמרו ליה לאבא: שקילא טיבותך, ושדי אחורי! נטולה היא טובתך ומונחת על קוצים. ומשל הוא לדבר שאין בו צורך.

והיינו, שההיתר לשנות קמח הוא ידוע!

פוק חזי צא וראה כמה מהולתא נפות הדרן מסתובבות ביום טוב בנהרדעא לשנות בהם את ניפוי הקמח.

דביתחו אשתו דרב יוסף נהלא נפתה פעם שניה קמחא אנבא דמהולתא, מגבה של הנפה, דהיינו, בנפה הפוכה, לשם שינוי.

אמר לה: חזי, ראי שתנפי היטב, דאנא — רפתא מעליתא לחם משובח בעינא.

דביתחו דרב אשי נהלא קמחא אנבא דפתורא על שולחן הפוך לשם שינוי.

אמר רב אשי: הא דידן, אשתי שלי, היא ברתיה דרמי בר חמא. ורמי בר חמא מרא דעובדא הוה, היה מדקדק במעשיו, ואי לאו דחזיא לעשות כך מבי נשא — לא הוה עבדא.

מתניתין:

הולך אדם אצל חנוני הרגיל אלו, שסומך עליו לתת לו בלי לקבוע סכום, ואומר לו: תן לי ביצים ואגוזים במנין מסויים!

ואין המנין דרך מקח, שכן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו.

גמרא:

תנו רבנן: הולך אדם אצל רועה הרגיל אצלו, ואומר לו: תן לי גדי אחד או טלה אחד.

אצל טבח הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי כף אחת או ירך אחת;

אצל פטם הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי תור אחד או גוזל אחד;

אצל נחתום הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי ככר אחד או גלוסקא אחת;

כדי להסיק בה. והיינו, מותר להתחיל ליקח תבן מערימת התבן ביום טוב אף על פי שלא זימנה מבעוד יום לכך, ולא היה רגיל להסיק ממנה, ואין חושש משום מוקצה.

אבל לא מתחילין ליקח בעצים שב"מוקצה".

הרחבה שמאחורי הבית נקראת "מוקצה", והיא מקום שאין נכנסין ויוצאין בו באופן תמידי, ושם גותנים עצים וכל דבר שאין בדעת האדם ליטלו אלא לזמן מרובה.

ואין ליטול משם עצים, מפני שהם אסורים בטלטול משום איסור מוקצה, ובגמרא מפרש מה החילוק בין ערימת תבן ברישא, ובין עצים שבמוקצה בסיפא.

גמרא:

שינונו במשנה: המביא כדי יין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה:

ועל כך תנא בברייתא: **אם אי אפשר לשנות, וכגון שזימן אורחים הרבה, וצריך להביא הרבה ביחד, הרי זה מותר להביאם בסל ובקופה, ואף שכן הוא דרכו בחול.**

אתקין רבא במחוזא, התקין רבא בעירו מחוזא דרכים לשינוי נשיאת משאות ביום טוב. וכך התקין:

הכלל הוא, שלא ירבה טורח על ידי השינוי, אלא יקל משאו, או ישנה באופן שאינו עושה טירחה יתירה, ואף שאינו מיקל בטורח.⁽¹⁾

ואצל חנוני הרגיל אצלו ואומר לו: תן לי עשרים ביצים או חמשים אגוזים, עשרה אפרסקין וחמשה רמונים ואתרוג אחד.

ובלבד שלא יזכיר לו סכום מדה.

רבי שמעון בן אלעזר אומר: ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח.

הדרן עלך אין צדין.

פרק המביא

מתניתין:

המביא [המעביר] כדי יין ממקום למקום ביום טוב, לא יביאם בסל ובקופה. לא יכניס שלשה או ארבעה כדים בתוך סל או קופה ויעבירם, משום דהוא נראה כמעשה של יום חול, לשאת משאות.

אבל מביא הוא כד אחד או שנים על כתפו או נושאו לפניו בידו, לפי שהוא שינוי מדרכו בחול [שולחן ערוך].

וכן המוליך את התבן בתוך קופה כדי להסיק את התנור או עבור בהמה, הרי זה לא יפשיל את הקופה לאחוריו, כי גנאי ליום טוב הוא, בכך שנראה כמתכוין למלאכה גדולה, או להוליך למקום רחוק, כדרך חול.

אבל מביאה הוא בידו, שהוא שינוי מדרכו בחול.

ז-א ומתחילין בערמת התבן ליקח ממנה תבן

1. נתבאר על פי לשון רש"י, שכתב: "וכשהוא משנה, ישנה להקל משאו ולא להרבות טורח